

Sygn. akt VI Ka 509/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędzia Tomasz Skowron

Sędzia Andrzej Żuk

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w J.B. R.

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2019 r.

sprawy **M. S.** ur. (...) w J.

s. K., J. z domu B.

skazanego wyrokiem łącznym

z powodu apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 4 czerwca 2019 r. sygn. akt II K 141/19

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec skazanego M. S. w ten sposób, że obniża orzeczoną wobec niego karę łączną pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego T. G. kwotę 147,60 złotych w tym 27,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 509/18

UZASADNIENIE

M. S. został skazany:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 28.06.2017r. sygn. akt VII K 75/17 utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 24.11.2017r. sygn. akt VII Ka 851/17 za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 02.02.2013r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 18.12.2018r. sygn. akt II K 859/18 za czyn z art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 23.12.2012r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art.

278 § 1 kk popełnione w dniach 01.12.2012r. i 07.01.2013r. przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności i karę łączną roku pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem łącznym z dnia 4 czerwca 2019 r. w sprawie II K 141/19:

I. na mocy art. 86 § 1 i 4 k.k. i art. 91 § 2 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 1 i 2 części wstępnej i wymierzył skazanemu **M. S.** karę łączną roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu **M. S.** okres zatrzymania w sprawie o sygn. akt II K 859/18 od 23.12.2012r. godz. 20.10 do 24.12.2012r. godz. 13.50 oraz od 21.01.2013r. godz. 08.30, do 22.01.2013r. godz. 14.10 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. pozostałe postanowienia nie będące przedmiotem rozstrzygnięć w niniejszym wyroku łącznym, a zawarte w wyrokach podlegających łączeniu utrzymał w mocy;

IV. kosztami postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył osobiście skazany M. S.. Zarzucił, że orzeczona wobec niego kara łączna w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest zbyt surowa, bowiem nie uwzględniła w sposób należyty zarówno jego postawy od daty popełnienia ostatniego przestępstwa, jak i sytuacji rodzinnej i osobistej. Z treści środka zaskarżenia wynika, że wniósł on o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie mu kary łącznej przy zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie. Trafny okazał się bowiem zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej w pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy doszedł do trafnego wniosku, że w zbiegu realnym pozostawały przestępstwa, za które M. S. został skazany na jednorodnjawowe kary pozbawienia wolności wyrokami Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 28.06.2017 r. w sprawie o sygn. akt VII K 75/17 i wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 18.12.2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 859/18. Czyny przypisane w powołanych orzeczeniach zostały popełnione odpowiednio: w dniu 02.02.2013 r., 23.12.2012 r. oraz w dniach 01.12.2012 r. i 07.01.2013 r. Żadna z kar orzeczonych wyżej wymienionymi wyrokami nie została wykonana, co jednoznacznie wynika z analizy akt spraw VII K 75/17 i II K 859/18, o których mowa powyżej.

Zasadnie zarzucił skarżący, że wymierzając skazanemu karę łączną pozbawienia wolności za wyżej wymienione przestępstwa, Sąd Rejonowy w niewłaściwy sposób uwzględnił okoliczności dotyczące wymiaru kary łącznej. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż decydujące znaczenie przy określaniu wymiaru kary łącznej ma związek podmiotowo – przedmiotowy oraz czasowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw i rodzaj naruszonego dobra prawnego, a także sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywacje bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy. Na wymiar kary łącznej istotny wpływ ma także zachowanie skazanego po popełnieniu przestępstw.

Sąd Rejonowy trafnie dostrzegł, że przestępstwa, które popełnił skazany zostały skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem (przeciwko mieniu i przeciwko wiarygodności dokumentów). Sąd Okręgowy zauważył jednak, że Sąd I instancji niezasadnie uznał, iż czyny popełnione przez skazanego nie wykazują szczególnej bliskości czasowej, podczas gdy wszystkie 4 czyny, za które skazano M. S. na kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu, zostały popełnione w latach 2012-2013 pomiędzy 1.12.2012 r. a 2.02.2013 r. – a zatem pomiędzy pierwszym a ostatnim czynem upłynął okres niespełna dwóch miesięcy. Tym samym z uwagi na układ zapadłych wobec skazanego wyroków uznać należy, że istnieje pomiędzy nimi ścisły związek czasowy mający istotny wpływ na wymiar kary

łącnej. Sąd Rejonowy przy wymiarze kary łącznej nie uwzględnił nadto w należyтым stopniu postawy skazanego, który przebywając na wolności od 15.11.2018 r. z powodu udzielonego mu warunkowego zwolnienia, podjął zatrudnienie, wychowuje małeletnie dziecko, a także posiada pozytywną opinię kuratorską i nie wchodzi w konflikt z prawem. Nie można zatem zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż skazany M. S. nie wyciągnął należytych wniosków z orzeczonych względem niego kar i w niedostatecznym stopniu wdrożył się do przestrzegania zasad porządku prawnego i współżycia społecznego.

Na podstawie powyższych okoliczności Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok uznając, że wymierzona skazanemu kara łączna w wymiarze 1 roku i 3 miesiące jest rażąco surowa. Sąd Okręgowy ocenił jednocześnie, że wymierzenie skazanemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji, odzwierciedlać będzie we właściwy sposób zawartość kryminalną przestępstw popełnionych przez skazanego, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, a także pozytywną postawę skazanego oraz charakter i rodzaj opisanej wyżej przedmiotowo – podmiotowej więzi pomiędzy poszczególnymi przestępstwami.

W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Podstawą do zasądzenia na rzecz r. pr. T. G. kosztów obrony z urzędu był art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., uznając, że skazany ze względu na swoją sytuację materialną nie będzie w stanie ich pokryć.